

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAUR DE SAINT CLIVIER

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΟΝ καιρό της βασιλείας του Φαραώ Μενεφθά, γιου του Ραμοσή Β' του Νικητή, τρισημιά αιώνες άφθονοι μητρικαν οι Έβραίοι στη γη της Αιγύπτου, αλλά από τις πρώτες νύχτες του Νισάν, του μήνα που φρτίζουν τα νέα σπάρια, ένας ψηλός γέροντας και μια νέα κόρη λεπτοκαμουμένη, συνομιλούσαν στενωχωρημένα μέσα στο σκαστάδι, στο κατώφλι ενός φτωχού καιλιού, χτισμένου με απελέκητα τούβλα και απελασμένον με καλάμια. Τα δυο αυτά πλάσματα ήταν πάππος κι' εγγονή και άνηκαν στη φυλή του Ισραήλ. Ο γέροντας ονομαζόταν Γάδ και τ' όνομα της νέας ήταν Σεφώρα.

Ο γέροντας είχε τα χέρια του ύψομένα έκσπεντικιά στον ούρανο και μιλούσε στην κόρη για τις είνταγμαμένες μέρες που είχαν περάσει οι πρόγονοί τους έξει στον ίδιο τόπο, όπου τώρα τους κακομεταχειριζόντουσαν σαν δούλους, τους έβασταν περισσότερο από τους κακούργους και τους ανάγκωναν κάτω από το ραβδί των βασιλικών επιστατών, να κάνουν τις πιο βαρύνες και ανθρωπικές δουλειές.

— Άλλοίμονο, όλα αυτά είναι αληθινά, παππού, του άποκρίθηκε η Σεφώρα. Άλλά πρέπει να ήπομεινουμε... — Η καρδιά του Φαραώ, έξακολούθησε ο γέροντας, είναι σκληρότερη από το βασάλτι, γιατί έπεσαν έπάνω στο λαό του φοβερές συμφορές κι' αυτός δεν τις λογάριασε, αλλά έμεινε κοινός στις συμφορές, στις άπειλές και στις τιμορίες που έβουσε να του προφτείνω ο Μωυσής. Είναι όμως καιρός ν' άναστατούμε πειά, Σεφώρα. Έμια μέσα, παιδί μου, και θάρθη κι' έχω σ' λίγο. Τώρα θα προσεχηθώ στον Κύριο το Θεό μου....

Η Σεφώρα σπρώθηκε ύπόζωια και μήτρε μέσα στο σκοτεινό καιλιό τους συλλογιαμένο.

Ο γέροντας έπεσε τότε γονατιστός και προσεχθήθηκε για πολλήν ώρα. Όταν επί τέλους σηκώθηκε, βγάζοντας έναν πονεμένο άνασπενναγμό, έβλε μερός του έναν άγνωστο άνθρωπο.

Ο άγνωστος ήταν ήπλοστόμος, εύρωστος, με πλάκερους ώμους και με μια άρθονη γενειάδα, που κατέβανε στο στήθος του καματιστή. Φανόταν πως ήταν σ' όλη την άσκη της ήλιους του και τα δευτεραστικά του μάτια έλαμπαν σαν άστρα.

Ο γέροντας, που δεν καλόβλεπε μέσα στο σκοτάδι, έβγαλε μια έλαμφη κρανηή φάθος, αλλά συνήθε άμέσως και έλε από τον Ξένο: — Σέ γνώρισα, άδερφέ μου. Τι με θέλεις; — Γάδ, έχω να σου έμπασιπειτώ ένα σοβαρό μυστικό. Είμαστε μόνοι μας; — Ούτρη ο Ξένος. — Ναί, Η Σεφώρα κοιμάται....

— Τότε μπορού να μελήσω άρθβα; — Μάλιστα, Προφήτη Μωυσή, — Άκουσε λοιπόν, ο σεβάθμος γέροντας, που ο σεβόνατα βλοι οι γέροντες των φυλών μας. Άκουσε αυτό που θα σου πώ, για να το άνακοινώσης σ' όλους τους άρχηγούς οικογενειών, την παρουσία της δεκάτης αυτού του μηνός. Ο Κύριος κι' έτάλεισε και μου έλε: «—Τη δεκάτη ήμέρα αυτού του μηνός πρέπει ν' άγοράση καθέννας σας από ένα άρνι ή ένα κατσικά ενός χρόνου, χωρίς κηλίδα από τριχομιά του, τροφή της οικογενείας του και των δούλων του». Και μου έλε άκόμα ο Κύριος: «—Αν δεν υπάσχουν μέσα στο σπίτι άρκετά πρόσωπα για να φάνε το άρνι, ο οικοδεσπότης άς δώσει όσο περισσότερη στο γείτόνα του, για να μη μείνη τίποτε άπ' το τραπέζι του. Το άρνι αυτό θα το φυλάξετε ως τη δεκάτη τετάρτη αυτού του μηνός. Και το θράον της δεκάτης τετάρτης όλα τα τέκνα του Ισραήλ θα προσάφέρουν θυ-

σία στο Θεό και θα φάνε οπι ήπομειναι. — Θα ήπακούσιμε στο θέλημα του Κυρίου! έλε ο Γάδ.

— Άκουσε άκόμα και κάτι άλλο, επίσης σοβαρό. Ο Κύριος μου έλε: «—Με το αίμα του άρνου της θυσίας άς άλείψουν οι Ισραηλίται τους δυο παρησπίδες και το άνωφλι της πόρτας των σπιτιών όπου θα φάνε. Την πρώτη νύχτα να φάν το κρέας του άρνου ψητό, μαζί με άζιμο άρτο κι' άγρια μαρούλια. Τίποτε δεν θα φάνε άψητο. Τίποτε δεν θα κρατήσετε γι' άγώτερα. Άν ήπομειναι τίποτε, να το βάλετε και να το κάψετε στη φωτιά...».

— Μά για ποιά σκοπό έλ' αυτά; φώτηξε ο Γάδ.

— Σώτανε, γέροντα, κι' άκουγε τη φωνή του Θεού: «—Νά με ποιόν τρόπο θα το φάτε, μου έλε ο Κύριος. Θα ζώσετε τη μέση σας, θα βάλετε τα σκετάλια στα πόδια σας, θα πάρετε τα ραβδιά σας στα χέρια σας και θα φάτε βιαστικά, γιατί θα περάση ο άγγελος του Κυρίου...».

— Έξακολούθησε, Προφήτη Μωυσή! — Κι' ο Μωυσής έξακολούθησε με φωνή ήποζωση και τρομερή, έπαυλαμιβάνοντας τα λόγια του Κυρίου: «—Αυτή τη νύχτα θα περάσω από την Αίγυπτο και τον σεκόσω, σ' όλη τη χώρα, όλα τα πρωτότοκα των ανθρώπων και των ζώων, από το πρωτότοκο του Φαραώ που βρισκεται στο θρόνο, ως το πρωτότοκο της σκυλάδας που βρισκεται στη φυλάκη. Κι' αυτή θάναε ή δεκάτη πλήρη που θα δώσω στους Αιγύπτιους.»

Στο σημείο αυτό, ο Μωυσής σταμάτησε την όμιλία του έξαπλημένος, ενώ ο Γάδ σταύρωσε άρμονα τα χέρια του, περιμένοντας να συνεχίση.

Τότε ο Μωυσής με φωνή ήρεωότερη, έδωσε άκόμα μερικά λεπτομερές οδηγίες για το νέο έθιμο και έτελειωσε την παραγγελία του τη θεική με τα παρακάτω λόγια:

— Η μέρα αυτή θα μείνη αθάνατη στη μνήμη σας και θα τη γιορτάξετε από γενιά σε γενιά με άλιωνα λατρεία, σαν έπίσημη γιορτή του Κυρίου. Γιατί την ήμέρα αυτή ο Κύριος θα κινήση το Φαραώ κι' αυτός θ' άναγκασθή επί τέλους να δωση την άδεια να βγούμε από τη γη της Αιγύπτου...

Ο Γάδ γονάισε μερός στο Μωυσή και με τα μάτια γεμάτα από δάκρυα χωρίς, του φίλησε τα γόνατα. Ο Μωυσής τον σηκωσε κι' εύγένεια έπάνω, του λήτησε την άδεια ν' ήτοιμασθηθή κι' έφυγε άμέσως.

Ο γέροντας, κρηιεμένος από μυστικό φόβο, ψυχική άγωνία και πνευτώ έλλειδας, μήτρε μέσα στη φτωχική κατοικία του. Καθώς περνούσε το κατώφλι, μια σαύ λευκή κι' άνάλαφρη πέφασε από μερός του στο σκοτάδι και την ίδια στιγμή άκούστηκε το πάταμα ενός γιμουδ ποδιού πάνω στο χώμα.

Ο Γάδ όμως δεν το πρόσεξε αυτό, γιατί ήταν άπαρηλορημένος όλόκληρα με το μεγάλο μυστικό που είχε μάθει πριν από λίγο. Κι' έτσι άγνωστος πως ή άγνή κι' ώραία Σεφώρα είχε άκούσει, όπως κι' αυτός, τα λόγια του Μωυσή.

Άλλοίμονο! Άν ο γέροντας δεν κοιμήθηκε καθόλου εκείνη τη νύχτα, ούτε η Σεφώρα άνασταθίμενος περισσότερο απ' αυτόν, γιατί ή καρδιά της ήταν σκληρά πληρωμένη.

Άγαπούσε μ' όλη της την έδολη ψυχή ή δυστυχισμένη καπέλλα, άγαπούσε έναν Αιγύπτιο, έναν έχθρο της φυλής της, άγαπούσε τον εύγενή και ώραίο Έθθα, το στρατηγό του Φαραώ.

Και, το χειρότερο ήταν, ότι την άγαπούσε κι' αυτός, από μια ήδιοκρατία της άγάπης, που της άρσενε, φρένεται ν' παήη με τους ανθρώπους, ένώνοντας τις καρδιές δυο άδώνων νέων από δυο έχθρικές φυλές.

Η Ίουδαία κόρη δεν ζούσε πειά παριά για τον λατρευτώ της Αιγύπτιο, που την λάτρενε κι' αυτός τραλλά. Και τότε μάθανε Ξαρινικά πως ο άγαπημένος της, ο ντροπαλός δυο και φιλοφρούσε αυτός νέος, ήταν καταδικασμένος να πεθάνη, γιατί ο Έθθα ήταν σ' πρωτότοκος της εύτυχισμένης του οικογένειας.

Μία σκληρή πύλη άρχισε και μέσα στην ψυχή της Σεφώρας. Τι έπρεπε να κάμη; Να προδώση τους Ισραηλίτες, χάρην της άγάπης της; Γιατί μόνον έτσι θα έσωσε τον Έθθα, λέγοντάς του την μυστική προσταγή του Κυρίου. Ο Έθθα άδάσκαε την πόρτα του με αίμα άρνου κι' ο Άγγελος της Σφαγής θα γελάσταν και δεν θάμπα-

Την άλλη μέρα ο Γάδ μίλησε στους Ίσραηλίτες για την έκδίκη του Κυρίου...

νε στο σπίτι του να τον θανατώσει. Πώς όμως θα τόλμιζε να κόψει
μιά τέτοια προδοσία ;

"Ήξερε καλά τον Έθθαμ, ή Σεφόρα. Ήξερε πόσο ήταν μεγαλό-
ψυχος και είχε την πεποίθηση πως ο γενναίος στρατηγός ποτέ δεν θα
δεχότανε να ζήσει μόνος αυτός, αφήνοντας τους άλλους συμπατριώτες
των Αιγυπτίων να έπιστούν την όργη του Θεού του Ισραήλ. Ήταν
βέβαια ή Σεφόρα πως ό Έθθαμ θα ειδοποιούσε για τον κίνδυνο όλων
τους συμπατριώτες του.

"Αποφάσισε λοιπόν να μην του πη τίποτε και να τον προφυλάξει
μονη της, σημαδεύοντας με αίμα το σπίτι του, χωρίς να προκαλέσει
την περιέργεια των άλλων Αιγυπτίων. Έτσι θα έξέθετε σε κίνδυνο
μόναχά τον έαυτό της, μάς σι' άδελφια της τους Ισραηλίτες.

Την άλλη μέρα ό Γάδ μιλήσε στους Ισραηλίτες για την έκδοχη
του Κυρίου. Κι' ή νύχτα αυτή του τρούμεν που θα έξοπισσε τρομερή
ή όργη του Θεού, δεν άγγησε να φτάσει άπαισα κι' αίματοβαμμένη.
Νύχτα σφαγής και θάλαθρου !...

Θήγνος και κοιπέτος άπλόωθηκε σ' όλη την Αίγυπτο, γιατί δεν ή-
πρχε κανένα σπίτι που να μην είχε κι' ένα νεκρό, όπως αναφέρει ή
Γραφή.

Κι' όμως ήπρχε ένα τέτοιο Αιγυπτιακό σπίτι, κι' αυτό ήταν του
γενναίου Έθθαμ. Γιατί ό Έθθαμ σόθηκε από τη φρενή σφαγή. Και
μόλις ό άρχηγος του Ισραήλ κι' ό ασβάκος Γάδ τον είδαν να τους
κινιγήει επί κεφαλής τους Αιγυπτιακούς στρατούς, όταν ό Φαραώ με-
τάνοιωσε για την άδεια της έξόδου που τους είχε δώσει, έμειναν κα-
τάπλακτοι. Πώς σόθηκε άραγε ό Αιγύπτιος
αυτός πρωτότοκος ; Όσοσο, δεν ήπρχε και-
ρός για σκέψεις. Και τρέχανε, τρέχανε, για
να ξεριζώγουν τά Αιγυπτιακά στρατεύματα. Ό
γυραός Γάδ άνομιμαθσε, φεύγοντας, σ' ένα
νεαρό Ισραηλίτη. Μά έξαινα, ή Σεφόρα
σοφιάστρισε εξαντλημένη στο χόμα.

"Ο Γάδ έτρεξε κοντά της, κρανιάζοντας
με θλίψη κι' άπελπίσια, αλλά ή έγχογή του
του είχε βιαστικά με προφητικό τόνο :

— Μή σταματάς, κελτού! Περάτα! Είν'
ανάγκη! Τά πλήθη αυτά που σάς ακολουθούν,
χρειάζονται θάρρος... "Η στιγμή ένε κρί-
σιμη... "Ο έχθρός έρχεται... Για μένα τελειώ-
σαν όλα... Πεδαιώ... Χαίρε, παππού μου !...
Ζήσε για τη φυλή του Ισραήλ !...

— Κόρη μου !...
— Περάτα! Νέοι του Ισραήλ, πάστε
ατόν το γέρο και πάστε τον μαζύ σας...
Είν' ό άρχηγός σας... Χαίρετε !... Πεδαιώ
επιχομιόμενη !... Σωθήσατε !...

Οι νέοι Ισραηλίτες άποταξαν πραγματικά
τόν γέροντα από την άγκαλιά της κόρης, τον
πήρανε μαζύ τους κι' άπομακρόνησαν. Και
μαζύ άσ' τη Σεφόρα περνούσαν τώρα άν-
δρες, γυναίκες και παιδιά, παίρνοντας την
για νεκρή. Σε λίγο είχαν χαθεί όλοι μέσ'
ατόν κορυμαχάτο...
Όταν ή Σεφόρα άνοιξε τά μάτια της,
είδε μαζύ της το λατρευτό της Έθθαμ που
είχε γονατίσει κάτω και την κοιτάζε γλυκά. Πιο πίσω φαινόταν ό
στρατός των Αιγυπτίων.

— Έθθαμ ! φώναξε ή Σεφόρα. Σε ξαναθρίσκω... "Α, πόσο είν' ό
θανάτος γλυκός !...
— Άγαπημένη μου, θα ζήσης !...
Μιά άσπρατη ούράνιας χαράς φάγχε για μιά στιγμή στά μσο-
δονιμένα μάτια της Ισραηλίτιδος κόρης.

— Μ' έσοικος ! τής ειπε ό νέος με λημούς.
— Ναι. Έβασαί το σπίτι σου με αίμα, όπως και το δικό μου, κι'
έτσι δεν σε σκότωσε ό Κύριος, όπως όλων τους πρωτοτόκους τής
πατρίδας σου... Το αίμα όμως αυτό ήταν από τις φλέβες μου !... Έ-
τα έπρεπε να γίνη... Δεν μπορούσα να το κλέψω από τ' άρνι μας...
Σ' αγαπούσα... και πεθαίνω !...

Κι' ή Σεφόρα έλλεισε τά φρύα μάτά της για πάντα. Άλλά ή
θυσία της ήταν άνοφέλη, γιατί ή προσταγή του Κυρίου έπρεπε να
γίνη.

"Ο Έθθαμ, ό φρούιος και γενναίος στρατηγός, έξαιλος από τη
θλίψη του, βύθηκε στο σπαθί του στην καρδιά του κι' έπεσε πλάι στην
αγαπημένη του, χώνοντας το αίμα που ή κόρη θέλησε να σώσει.

Κι' έτσι πεθαναν μέχρι του τελευταίου όλου οι πρωτότοκοι των
Αιγυπτίων, όποις τό είχε μνησίσει με το Μουσή ό τρομερός Ίεχωβά...
MAUR DE SAINT CLIVIER

ΔΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

"Όποιος ψηλά—ψηλά πετάει στον ουρανό να φτάσει,
στο χαμηλότερο δεικνί του γράφει ό Θεός να κόψει.
"Όποιος αγαπάει τά ρόδα, πρέπει νύχη ύπομονή,
διαν τον τριπών τ' άγάθια, να μη λήη πως πονεί.

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΛΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τό μικροσκοπικότερο δαχτυλίδι του κόσμου. "Η βιβλιοφιλία
του κ. Μιχαλακοπούλου. Τά δανεικά ρούχα. Τά έντομα και
ή καταπληκτική δύναμη τους. Παράξενιες κι' άδυναμίες
των ανθρώπων. Τί άναφέρουν ό σοφοί. Άνεξήγητοι και κω-
μικοί τρέμοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ο μικροσκοπικότερος άρραβόν του κόσμου, ήταν εκείνος που έ-
στόλισε το χερσά της περιχρησισής Μαρίας, κόρης του βασιλέως της
Άγγλιας Έρρίκου του Η', όταν παντρεύτηκε με τον Δελφίνο της
Γαλλίας, κατά τό 1518.

"Η νύφη ήταν τότε ήλικίας δυό έτών κι' ό γαμπρός... έπτά μ-
νών ! "Η γαμήλιος τελετή έγινε με μεγάλη λαμτή από Γερμανούς.
Μετά τη στέψη, ό έπίσκοπος Γουόλφσευ παρέδωσε στον βασιλέα ένα
μικροσκοπικό δαμαντένιο δαχτυλίδι, τό οποίο εκείνος έπέρασε στο
δαχτυλάκι της περιχρησισής. ***

"Ός γνωστόν, ό κ. Μιχαλακοπούλος είνε πολύ βιβλιόφιλος.
Μιά φορά, γυρίζοντας από την Εδρόπη, έφερε όλόκληρα καβότια
βιβλία.

"Ο πολιτικός και καλός τον φίλος και γνωστός δημοσιογράφος κ.
Γεώργιος Σακελλαρόπουλος, έκ των οικεί-
ων του κ. Μιχαλακοπούλου, βλέποντας τους
σοφούς αυτούς των βιβλίων, ειπε Εκπι-
κτος στόν κ. Μιχαλακοπούλο :
— Μά, κύριε Πρόεδρε, τί κακό είν'
αυτό !... "Όλο βιβλία φέρσατε άτ' την Εδ-
ρόπη ;
Και ό κ. Μιχαλακοπούλος :
— Τί ήθελες, φ'έ μου, να φέρω ; Τρα-
πουλλάραστα ;... ***

Νά και μερικά παροιμίες για τά δα-
νεικά ρούχα :

Ο Ί Ή λ λ η ν ε ς : Ρούχα δανεικά
δεν λιάνουν ζεστασιά.
Ο Ί Γ ε ρ μ α ν ο Ί : Τό δανεικό φόρε-
μα δεν πάει καλά στους άλλους.
Ο Ί Ο λ λ ι α ν δ ο Ί : Δανεικά φορέ-
ματα κανένα δεν ταίριανε.
Ο Ί Α ρ α β ε ς : Τό δανεικό ρούχο
δεν ζεσταίνει. ***

"Η άκρίδα πηδά διάστημα... διακόσιες
φορές μεγαλύτερο από τό σώμα της. "Αν
ό άνθρωπος περδούσε κι' αυτή την άναλο-
για, ένα άπλό πήδημά του έπρεπε να έχει
μήκος ένώς τετάρτου του μιλίου !...

"Ο φύλλος επίσης πηδά σε μίρκος δια-
κόσιες φορές μεγαλύτερο από τό σώμα
του. "Αν ένα άλογο είχε την ίδια άναλο-
για στο πήδημα, έπρεπε να πηδάει έξιόκληρο βουνό !...

"Υπάρχουν στην Άφρική και μίγες που πετούν άτ' τις άπτες,
δαδαινών την θάλασσα κι' επισκεπτόνται τά ταξιδεύοντα πλοία σ'
άπόσταση 500 μιλίων από την έσφα.

Μιά μέλμσα άκολούθησε κάποτε τό σιδηρόδρομο κι' έτρεξε με
ταχύτητα έκοσα μιλίων την ώρα, μολοντί φυσός αντίθετος άνεμος.

"Ο Πλίνας λέγει, ότι αν συγκριθί τό βάρος που σπώνει τό μυρ-
μηγα με τό βάρος του σώματός του, θ' άποδειχθί ότι κανένα ζώο
δεν είνε... δυνατώτερο άτ' το μυρμηγα !

"Ο Αιναός τέλος βεβαώνει, ότι αν ή προβοαίδα του ελέφαντος
είχε και' άναλογίαν όση δύναμη έχει ή κεφαία του κωνιόρου, θα μπο-
ρούσε να μετακινήση βουνά ! ***

"Ο σοφός Βερράκιος αναφέρει, ότι κάποιος κήρυκος άνατριχιάζε
και περιβερχόταν από ψυχρό ιδρώτα, όταν έβλεπε... ζείδι.

"Επίσης ό ίδιος λέγει για μιά νέα, ότι δεν μπορούσε να ιδή φτερά,
χωρίς να ξεφουρίση, και για έναν Σζάτο εύπατρίδη ότι έλλαγε ό-
ταν έβλεπε χέλι.

Κάτι άνάλογο διηγείται ό Αιθρόσιος Παρε για έναν διοικητή
της νήσου Μαρτινίκας, ό οποίος κρινιόταν από σπασιούς όταν αντί-
κριε αγά.

"Ο περιφρομος φιλόσοφος "Ερasmus καταλαμβανόταν από πυρετό
όταν έβλεπε ή μιμούσαν ψάρι.

"Ο Έρρίκος Γ' δεν μπορούσε να μείνη σε δωμάτιο
όπου ήπρχε γάτα.

Την ίδια άνεξήγητη άντιπάθεια για τις γάτες είχε
και ό στρατάρχης δουξ του Λαγκεντόα.

Κάποιο μέλος του δικαστηρίου της Βουιγαλά πρόμα-
ζε κάποτε τόσο πολύ στη θέα ένώς σκαπιόζουρου, ώστε
έξασκονιούθησε να πιστεή επί δυό χρόνια και πλέον,
ότι τό άσκα αυτό ζώο του ελχε... καταβροχθίσει τά
έντόσθια !